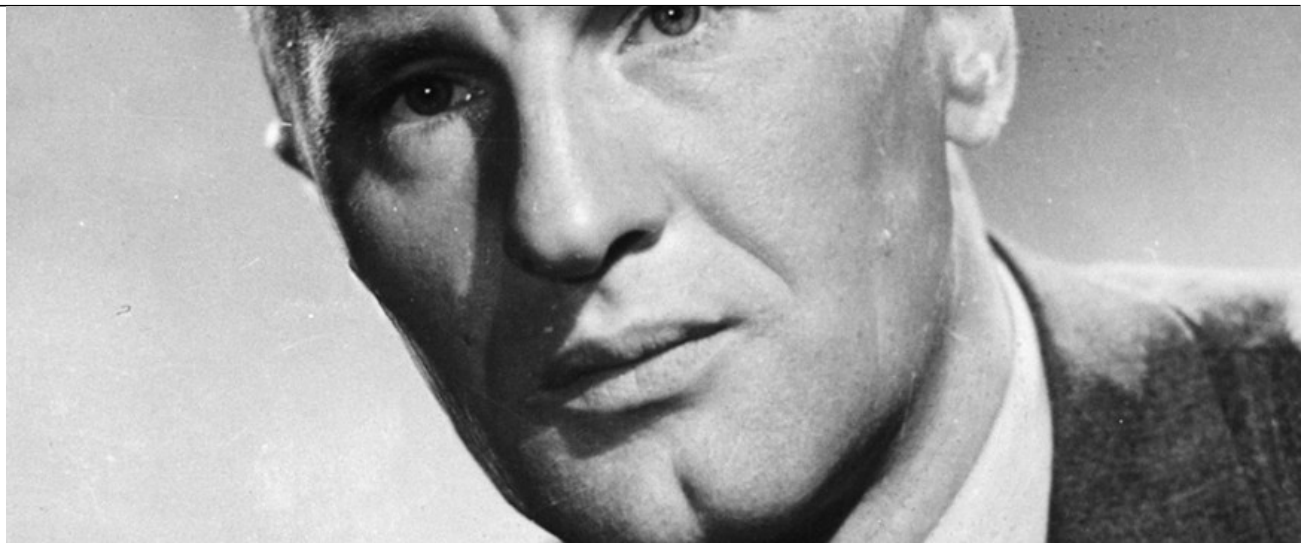


Kádár, a kommunista Néró

2023 november 02. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása

Még nincs értékelve

Mérték

A sors em volt tekintettel a hóhérlelk? kommunista vezér lelkiállapotára

A magyarországi kommunista terror atyjához, Kádár Jánoshoz képest, egy kis költ?i túlzással élve, Néró császár csak egy kedves jóakarója volt a világnak. Miközben az ország az 1956. november 4-ével bekövetkez? szovjet

invázió után gyászolt és romokban hevert, az ? házi színpadán, a Magyar Népköztársaság Minisztertanácsában fellépve a forradalmat fasiszta ellenforradalomnak nevezte és az ’56-os forradalmárok és szabadságharcosok elpusztításáról énekelt. Kádár, a kommunista Néró a hatalom restaurációját többek között az ötvenhatosok kíméletlen üldözésével kísérelte meg sikerre vinni. Mily meglep?, a bolsevik típusú, de már szociáldemokráciának álcázott hatalom restaurációjára ma is van vállalkozó szellem? jelentkez? a kommunista ivadék Dobrev Klára személyében.

Kádár mohó hatalméhségénél csak gyávasága volt nagyobb, mindig mások árnyékában meghúzódva, taktikázva várta a kedvez? alkalmat politikai riválisainak eltakarítására. Akárcsak rongylelk? szellemi örököse, Gyurcsány Ferenc, aki 2004-ben Medgyessy Péter miniszterelnökét hátba szúrva kerülhetett hatalmi pozícióba. Kádár ’56 novemberében úgy érezte, eljött az ? ideje. Miközben az ország élet-halál harcát vívta a szovjet megszállókkal, Kádár a Nagy Imre-kormány államminiszteréként, a kommunistáktól már megszokott sunyisággal, november 1-jén rókalelk? társával (elnézést kell kérnem a rókáktól), Münnich Ferenccel a budapesti szovjet nagykövetségre sompolygott, hogy elárulja hazáját. Aztán Moszkvába történt kiutaztatása után néhány nappal Nyikita Hruscsov támogatásával a háta mögött, november 7-én szovjet tankokkal megérkezett Budapestre.

Ett?l kezdve, akárcsak Néró, vaskézzel vezette az országot. Uralkodása fordulópontot jelentett az ország történetében. Kommunista cézárként minden hatalom az ? kezében összpontosult. A szovjet katonai beavatkozás után már a Minisztertanács elnökeként azonnal rideg számítással megindította azt a brutális megtorlógépezetet, amelynek kegyetlensége és kíméletlensége még a bresciai hiénáét, vagyis Julius Jacob von Haynauét is túlszárnyalta. Az 1848–49-es forradalom és szabadságharc leverése után Haynau körülbelül százötven embert végeztetett ki, és ezer-kétezer ember kerülhetett börtönbe. Ezzel szemben 1957 és 1963 között a kádári megtorlás idején a magyar történelem példátlan méret? kivégzéssorozata és er?szakhulláma zajlott le. Kádár túlbuzgó eszel?ssége még a nem éppen finom lelkületükr?l ismert oroszoknak is sok volt, és ellentétben állt a Nyugattal ekkor megbékélésre törekv? Hruscsov érdekeivel. Az oroszok 1957-t?l már nem er?ltették, hogy legyenek akasztások.

Kádárék mégis mintegy négyszáz mártírt juttattak bitófára (Gosztonyi Péter történész szerint 453 f?t). Maga Kádár azonban csak 280 halálos ítéletet volt hajlandó beismerni Mihail Gorbacsovnak 1985-ben. Az államilag intézményesített mészárláson túl húszezer embert kilakoltattak, tizenháromezer embert internáltak, huszonhatezer embert bebörtönöztek. Még 1970-ben is, amikor a közvélemény úgy tudta, hogy már senki sincs börtönben a szabadságharcosok közül, akkor szabadultak ki az utolsók, közöttük Wittner Mária is. A kivégzettek egy részét jeltelen sírokba, drótokkal összekötözött végtagokkal, ócska kátránypapírba göngyölve, arccal a sírgödör alja felé, mint állatokat kaparták el. Micsoda aljas ördögi lelkület kellett ahhoz, hogy ezeket a borzalmakat egyáltalán képes legyen valaki kigondolni, nemhogy még véghez is vinni! Ennek az elembertelenedett, lealjasult, keményvonalas megtorló politikának volt vérszomjas támogatója Apró Antal is, Dobrev Klára nagypapája.

Azt hihetnénk, hogy az ilyen mérték? becstelenséget már nem lehet fokozni, de Kádárék még erre is képesek voltak. A pártállami vezetés már 1952-ben önkényesen úgy döntött, hogy a 16-18 éves korosztály tagjait, akik ellen addig „csak” háborús és népellenes ügyekben lehetett halálos ítéletet kiszabni, ett?l kezdve a népi demokratikus államrend megdöntésének kísérlete miatt is akasztófa alá lehessen hurcolni. Ezt az embertelen és kegyetlen, jogszabálynak csúfolt horrorisztikus rendelkezést a megtorlás id?szakában Kádárék az 1957. évi 34. törvényerej? rendelettel meger?sítették. Példának okáért ennek alapján küldték bitófára Mansfeld Pétert. A kádári véres terror példa nélküli gonoszsága mindezek ismeretében még inkább elborzasztó. Kahler Frigyes jogász-történész említ egy állítólagos kijelentést arról, hogy Kádár 1956 után 1,1 millió embert akart internáltatni. Mintha az egész magyar néppel le akart volna egyszer s mindenkorra számolni.

Kádár, Néróhoz hasonlóan, alantas céljai elérése érdekében a családi körhöz tartozókat és a közeli barátokat sem kímélte. Ma már kevesen tudják, hogy Kádár volt a keresztapja ifjabb Rajk Lászlónak, de ez egyáltalán nem zavarta ?t abban, hogy sztálinista belügyminiszterként 1949-ben segédkezet nyújtson legjobb barátja, Rajk László koncepciós peréhez, majd kivégzéséhez. Aligha járunk messze az igazságtól, ha azt gyanítjuk, ahogyan Nérónak a saját anyja meggyilkolása miatti szörny? lelkifurdalás adta meg az utolsó lökést, amely az ?rület örvényébe taszította, úgy Kádárnak is Nagy Imre kivégzése alapozta meg azt a súlyos lelkiismeret-furdalást, amely halála el?tt már az elméjét is megroppantotta.

Pedig Nagy Imrét és társait nem lett volna „kötelez?” kivégezni 1958-ban, az oroszok többször el is halasztatták Kádárral a pert. Azonban ez a per Kádár személyes bosszúja volt, többek között azért, mert Nagy Imre nem volt hajlandó lemondani kormányf?i tisztségér?l, és ezért Kádár betegesen mindaddig veszélyben érezte árulással megszerzett illegitim hatalmát, ameddig Nagy Imre életben volt. Nagy Imre halálba küldése után egy olyan nérói

figura vált bel?le, akit folyamatosan követett áldozata szelleme. Élete végéig nem mondta ki nagy nyilvánosság el?tt Nagy Imre nevét, mindig csak „arról az emberr?l” beszélt. Utolsó, egyórás, zavaros, nehezen követhet? beszédéb?l kiderült, hogy Kádárnak Nagy Imre kivégzése élete végéig tartó súlyos és nyomasztó lelki tehertételt jelentett. Valami különös oknál fogva nem érzek emiatt sajnálatot iránta.

A sors azonban nem volt tekintettel a hóhérlelk? kommunista vezér lelkiállapotára, mert úgy rendelte, hogy élete utolsó napjaiban még látnia kelljen azt a történelmi igazságtételt, amelynek során Nagy Imre és mártírtársai újratemetésén az áldozatokat a legnagyobbaknak kijáró tisztességgel egy egész nemzet búcsúztatja. A sorsnak még arra is gondja volt, hogy a Legfels?bb Bíróságon azon a napon hirdessék ki Nagy Imre és társai rehabilitáció-ját, amely napon halálba küld?jük eltávozott az él?k sorából. Azonban még holtában sem találhatott nyugalomra az anyaföldben a hazaáruló. 2007. május 2-ára virradóra Kádár Fiumei úti sírkertben található síremlékét felfeszítették, és elvitték csontjainak a medencecsonttól felfelé es? részét a koponyájával együtt, a sír fed?lapjára pedig festékkel a „gyilkosok 56” feliratot fújták.

Az 1956-os orosz invázióhoz és Kádár tombolásához a Nyugat békésen asszisztált. Ma is elfogadhatatlan a magyarok számára a nyugati hatalmak ’56-os események idején tanúsított magatartása, majd néhány évvel kés?bb Kádár keblükre ölelése. A nyugati politika kezdetekt?l fogva kett?s játékot folytatott, kifelé harcias kijelentéseket tett, de valójában eszébe sem jutott fegyveres segítséget nyújtani. Az amerikai vezetés a drámai napokban sietve igyekezett Moszkvát megnyugtatni, hogy nincs szándékukban megváltoztatni a második világháború végén létrejött európai status quót, és nem tekintik Magyarországot lehetséges katonai szövetségesnek. A nyugati hatalmak annak érdekében, hogy ne veszítsék el hazai közvéleményük el?tt és a világ szemében a szabadság h?s bajnokának szerepét, az ENSZ-ben még nagy lármát is csaptak.

A Nyugat nem lehet?séget, hanem problémát látott a magyar forradalomban, a legjobban az izgatta, hogy Moszkva esetleges túlzott reakciója politikai presztízsveszteséget okozhat számára. Ma Brüsszel ugyancsak hatalmi presztízsokokból vak arra az igazságra, hogy hazánk nem egy probléma az unió számára, hanem egy megoldási lehet?ség a beteg Európa bajaira.

Petrin László

A szerz? jogász

www.magyarhirlap.hu



Ajánló